

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. София, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IX ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Александра Йорданова

Членове: С. Б. Русева
Петя Попова

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ АТ. СТОЯНОВА

в присъствието на прокурора Р. Хр. Ч.

като разглежда докладваното от Петя Попова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100604459 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда от 30.03.2022 г. по н.о.х.д. № 5172/2020 г. по описа на СРС, 111-ти състав е признал подсъдимия К. П. Щ. за виновен по повдигнатите му три обвинения за извършени престъпления в условията на реална съвкупност по чл. 183, ал. 1 от НПК, за които на осн. чл. 23, ал.1 от НК е наложено общо най-тежко наказание „пробация“, включващо следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с периодичност на явяване и подписване пред пробационен служител 2 пъти седмично за срок от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца. В тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси.

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба и допълнение към същата от подсъдимия Щ., подадена чрез защитника му – адв. П., с които първоинстанционният акт се оспорва като неправилен. Релевират се възражения срещу обективната и субективната съставомерност на повдигнатите спрямо подсъдимия Щ. обвинения. Защитата излага аргументи относно наличие на обективна невъзможност подсъдимият Щ. да заплаща издръжката, от една страна, поради наложени запори на банковите му сметки за периода инкриминиран с обвинителния акт. От друга страна, обосновава невъзможността с липса на съдействие от страна на законния представител на пострадалите, изразяващо се в непредоставяне на банкова сметка, по която подсъдимият би могъл да преведе съответната дължима сума. На следващо място, се развива тезата, че предвид липсата на специални юридически познания и с оглед извършената нотариална заверка на споразумението подсъдимият е бил субективно убеден, че отказът от правото на издръжка, направен от законния представител на децата – свидетелката Х., е бил законен, произвел е действие, поради което за него било отпаднало задължението да изплаща такава в

полза на децата си. С тези аргументи защитата твърди, че описаните в обвинителния акт деяния са несъставомерни, поради което моли присъдата на първоинстанционния съд да бъде отменена и да бъде постановена нова такава, с която подсъдимият Щ. да бъде оправдан изцяло.

Защитата алтернативно оспорва наложеното наказание. С оглед трайната уседналост на подсъдимия на територията на Република Гърция се твърди, че наложеното наказание „пробация“ се явява несъразмерно тежко, поради което се моли същото да бъде изменено и да бъде наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер от 1 месец, изпълнението на което да бъде отложено по реда на чл. 66, ал. 1 от НК.

В разпоредително заседание въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че присъдата е атакувана в срок и е от категорията актове, подлежащи на контрол пред въззивния съд по съответния ред, поради което подлежи на разглеждане в открито съдебно заседание. Приел е, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото, не се налага разпит на подсъдимия и свидетели, както и събирането на нови доказателства.

В открито съдебно заседание подсъдимият редовно уведомен, не се явява. Не се явява и адв. П., която с молба е уведомила съда, че е била пред залата, но поради неотложен ангажимент си е тръгнала, като поддържа изложените във въззивната жалба и допълнението аргументи и моли за чпроизнасяне в посочения там смисъл.

Пред въззивния съд представителят на държавното обвинение оспорва въззивната жалба, като намира същата за неоснователна, поради което моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена като законосъобразна, обоснована и справедлива.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тези, изложени в съдебно заседание и след като в съответствие с чл. 314 от НПК служебно провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за нейната отмяна, като съображенията за това са следните:

След проверка на атакувания съдебен акт, настоящият съдебен състав намира първоинстанционната присъда за правилна, постановена при изяснена фактическа обстановка. Въз основа на достъпните и възможни за събиране гласни и писмени доказателства, съдът е стигнал до единствен и непротиворечив извод относно извършеното деяние, авторството на същото и виновността на подсъдимия Щ.. При самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства въззивната инстанция не намери основания за промяна на фактическата обстановка по делото, която е следната:

Подсъдимият Щ. и свидетелката Н. Х. сключили граждански брак през месец октомври 2002 година. По време на брака им се родили три деца – М. К. Щ.а и П. К. Щ. – родени на ***** г., и Б. К. Щ. – роден на ***** година. До месец юни 2013 г. семейството живеело на квартира гр. София ж.к. ***** *****

През 2014 година свидетелката Х. подала искова молба за развод, по която била образувано гражданското дело № 38813/2014 г. по описа на СРС, в хода на което било одобрено споразумение. С Решение № III- 84 - 222/ 14.07.2015 г. в сила от 14.07.2015 г. бракът между свидетелката Х. и подсъдимия Щ. бил прекратен, а родителските права били предоставени на майката. Съгласно решението семейното жилище в гр. София ж.к. „***** останало да се ползва от майката и децата. Бащата – подсъдимият К. П. Щ. се задължил да изплаща всички изтеглени по време на брака кредити, както и бил осъден да заплаща месечна издръжка в размер на 100 (сто) лева за всяко едно от трите деца. Плащането следвало да става чрез майката, която е техен законен представител. Не бил посочен начина на плащане, в това число такова плащане било възможно по банков път, по пощата, на ръка или по друг начин.

След развода Х. получила предложение за започване на добре платена работа в гр.

Лондон, Кралство Великобритания, поради което поискала бащата да подпише декларация, с която да разреши децата да заминат с нея. Подсъдимият Щ. отказал. По това време, доколкото той не плащал месечна издръжка, на Х. бил издаден изпълнителен лист. С цел децата да могат да заминат за гр. Лондон на 30.05.2016 г. подсъдимият Щ. се явил пред нотариус Ц.Д. и удостоверил, че дава съгласие децата да пътуват в чужбина при условие, че свидетелката Х. му предаде лек автомобил марка „Пежо“, откаже се от издръжката на децата и се съгласи същите да прекарват три ваканции с него. Пълномощното било издадено за срок на действие до 01.01.2016 година. Пред същия нотариус на 02.09.2017 г. подсъдимият подписал декларация, чрез която децата са могли да пътуват с майката в чужбина в периода 02.09.2017 г. – 31.12.2017 година.

На 30.08.2016 г. свидетелката Х. и децата и М. К. Щ.а, ЕГН *****, П. К. Щ., ЕГН ***** и Б. К. Щ., ЕГН ***** напуснали пределите на Р. България и се преместил да живеят в гр. Лондон „Kingston vale 2 Ebor Cottages”.

На 28.02.2018 г. подсъдимият Щ. пътувал до гр. Лондон, откъдето взел дъщеря си М. К. Щ.а, която започнала да живее при него и родителите му, първоначално в гр. Дупница, където завършила трети клас. След това подсъдимият К. П. Щ. и дъщеря му М. К. Щ.а се преместили да живеят на неустановен по делото адрес в гр. Солун.

За периода 01.08.2015 г. до 28.02.2018 г. включително подсъдимият не изпълнил задължението си за плащане на издръжка по отношение на детето М. К. Щ.а, а именно 32 (тридесет и две) месечни вноски всяка в размер на 100 (сто) лева, като общият размер на дължимата сума за издръжка за периода е 3200 (три хиляди и двеста) лева. В периода 01.08.2015 г. до 30.11.2019 г. включително не изпълнил задължението си за издръжка на своя низходящ П. К. Щ. в размер на 52 (петдесет и две) месечни вноски всяка в размер на 100 (сто) лева, като общият размер на дължимата сума за издръжка възлиза на 5200 (пет хиляди и двеста) лева. В периода 01.08.2015 г. до 30.11.2019 г. включително подсъдимият не изпълнил задължението си да издържа свой низходящ Б. К. Щ., а именно 52 (петдесет и две) месечни вноски всяка в размер на 100 (сто) лева, като общия размер на дължимата сума е 5200 (пет хиляди и двеста) лева.

Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи на база на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, а именно: **гласни доказателствени средства** – показанията на свидетелите Н. М. Х. и М.Н. Х.; **писмени доказателства и доказателствени средства** – споразумение между Н. Х. и К. Щ., пълномощно и декларация от 14.02.2018 година, изпълнителен лист от 12.03.2016 година, два броя удостоверения от нотариус № 633 в РНК, нотариално заверени декларации, справки от ТД на НАП, АИС-БДС и ГРАО, Решение № III- 84- 222 от 14.07.2015 г. по гр. д. № 38813 по описа за 2014 г. на СРС, ГО, 84 - ти състав, влязло в сила на 14.07.2015 година, справка за съдимост; **способи за доказване:** заключение на съдебнооценителна експертиза.

Въззивният съд счита, че в настоящото производство са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателства, достатъчни за правилното изясняване на фактите от значение за разкриване на обективната истина по делото. Събраният доказателствен материал в своята съвкупност не съдържа съществени противоречия, напротив наличните доказателства се намират във вътрешно логическа връзка, намират опора помежду си и взаимно се допълват, като въз основа на тях може да се изгради пълна представа за събитията относно процесното деяние. Преценени поотделно и в своята съвкупност, доказателствените източници са еднопосочни, непротиворечиви и изграждащи една и съща фактическа обстановка.

Въззивният съд напълно споделя доказателствения анализ на първата инстанция. Събрания и проверен доказателствен материал в своята съвкупност се явява непротиворечив касателно относимите към главния факт на доказване обстоятелства. Напълно обосновано

районният съд е кредитирал в цялост показанията на свидетелите Н. Х. и на М. Х., които са логични, последователни, взаимно допълващи се и намиращи подкрепа в останалия събран и проверен по делото доказателствен материал. От така разгледаната доказателствена съвкупност по един непротиворечив начин се установяват обстоятелствата около брачното правоотношение между свидетелката Х. и подсъдимия Щ., родените по време на брака деца, постигнатото споразумение относно прекратяването на брака, упражняването на родителски права и размера на издръжката за всяко едно от децата – частни обвинители по делото, одобрено с решение на № III- 84- 222 от 14.07.2015 г. по гр. д. № 38813 по описа за 2014 г. на СРС, ГО, 84-ти състав, влязло в сила на 14.07.2015 г.; неизпълнение на задължението от страна на подсъдимия Щ. да изплаща издръжка, както и периода, през който частната обвинителка М. Щ.а е живеела при баща си - подсъдимия Щ.. Така посочените обстоятелства освен че непротиворечиво се установяват от събрания и проверен доказателствен материал, не се оспорват и от защитата. Изложените възражения касаят съставомерността на деянията на подсъдимия Щ., поради което същите ще бъдат обсъдени по-долу.

По делото не се спори, а и доказателствата в тази насока са категорични относно подписано споразумение, в което е закрепен отказ от страна на Н. Х. да получава издръжка. В тази насока въззивният съд се довери на издаденото удостоверение, издадено от нотариус Д., с рег. № 633, находящо се на л. 15, т. 1 от досъдебното производство, от което се установява, че в регистъра на нотариуса на 30.05.2016 г. е извършено вписване на удостоверяване на подпис на К. Щ., с общ рег. № 3720, в което е посочено и подписната декларация.

Съдът в този си състав кредитира съдебнооценителна експертиза като изготвена от компетентно вещо лице, отговорило обективно, пълно и точно на зададените въпроси, поради което кредитира същата.

Предвид липсата на съществени противоречия в доказателствената съвкупност, както и липсата на възражения касателно доказателствената обезпеченост на обвинението от страна на защитата, въззивният съд не намира за необходимо по-подробното ѝ обсъждане.

При така установената фактическа обстановка заключението на районния съд, че с деянието си подсъдимият Щ. е осъществил три отделни деяния, субсумиращи се от обективна и субективна страна под състава на престъплението по чл. 183, ал. 1 от НК, спрямо М. К. Щ.а, П. К. Щ. и Б. К. Щ., е обосновано и законово издържано. Правните изводи на първата инстанция следва да бъдат ревизирани само и единствено касателно началната дата, от която деянията на подсъдимия Щ. се превръщат в съставомерни такива.

Престъплението „издръжка“ е продължено такова, чието изпълнителното деяние се изразява в трайно и непрекъснато бездействие в определен период от време, а именно неизпълнение на задължението за заплащане на издръжка. За да е съставомерно бездействието на подсъдимия по чл. 183, ал. 1 от НК е необходимо дължимата в резултат на влязло в сила решение на граждански съд издръжка да не е платена за период не по-малко от два месеца. Следователно бездействието се явява престъпно такова по смисъла на закона, след като подсъдимият стане неизправен длъжник за поне два месеца, от който момент се поставя началото на изпълнителното деяние на престъплението по чл. 183, ал. 1 от НК.

В конкретния случай от доказателствената съвкупност по безспорен начин се установява, че подсъдимият Щ. е бил осъден с решение, влязло в сила на 14.07.2015 г., да изплаща на частните обвинители М. К. Щ.а, П. К. Щ. и Б. К. Щ. чрез законния им представител – майка им свидетелката Х., месечна издръжка в размер на 100 лева за всяко едно от децата.

Безспорно по делото се установява, че същият не е изпълнявал своето алиментно задължение спрямо трите си деца М. К. Щ.а, П. К. Щ. и Б. К. Щ. от влизане на решението в сила до 30.11.2019 г., съответно спрямо П. и Б. Щ.и, и до 28.02.2018 г. спрямо М. Щ.а, от

който момент последната е започнала да живее с баща си.

В процесния случай решението, с което подсъдимият Щ. е осъден да заплаща на трите си деца чрез законния им представител Н. Х. издръжка в съответния размер, е влязло в законна сила на 14.07.2015 г., в което е посочено че същата е дължима от 01.05.2014 г., поради което падежът на всяко плащане на алиментното задължение се явява 01-во число на месеца. Следователно първите два месеца от влизане в сила на решението до 30.09.2015 г. бездействието на подсъдимия Щ. не изпълва обективния състав на престъплението по чл. 183, ал. 1 от НК, поради което за тях не следва да бъде ангажирана неговата наказателната отговорност. Въззивният съд намира, че като начална дата на същото следва да бъде считана 01.10.2015 г., в който смисъл присъдата следва да бъде изменена, като подсъдимият бъде оправдан да е осъществил деянията от 01.08.2015 г. до 30.09.2015 г..

Предвид горното ревизия се налага и по отношение броя неизплатени месечни вноски спрямо всяко едно от децата, частни обвинители по делото. Въззивният съд намира, че от началото на престъпното бездействие – 01.10.2015 г. подсъдимият Щ. не е изпълнил своето алиментно задължение спрямо П. Щ. и Б. Щ., като не е заплатил на последните чрез законния им представител Н. Х. не 52, а 50 месечни вноски, всяка в размер на 100 лева или в общ размер на 5000 лева за всяко едно от двете посочени деца – П. и Б..

По отношение на М. Щ.а и предвид обстоятелството, че същата е заживяла със своя баща през 2018 г., правилно районният съд е приел, че деянието, осъществено спрямо нея, е довършено от този момент, а именно 28.02.2018 г.. Спрямо М. Щ.а началото на престъпното бездействие също е 01.10.2015 г., като подсъдимият Щ. не е заплатил на последната чрез законния □ представител Н. Х. не 32, а 30 месечни вноски, всяка в размер на 100 лева или в общ размер на 3000 лева.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че първата инстанция неправилно е преценил съставомерния период на бездействието, респективно колко месечни вноски не са изплатени от подсъдимия Щ., в който смисъл присъдата следва да бъде изменена.

От субективна страна се явяват споделями изводите на районния съд за наличие на пряк умисъл, при който подсъдимият Щ. е реализирал вменените му с обвинителния акт деяния. Подсъдимият Щ. е съзнавал наличието на влязло в сила гражданско решение, с което същият е осъден да заплаща издръжка в размер на 100 лева спрямо всяко едно от трите си деца. Същият се е явил лично в откритото съдебно заседание, в което постигнатото между него и свидетелката Х. споразумение е било одобрено от районния съд, поради което не съществува съмнение, че Щ. е запознат със самото му съдържание. Съзнавайки посоченото обстоятелство, подсъдимият Щ. не е изпълнил задължението си да заплаща издръжка на всяко едно от децата си – Б., М. и П., като е осъзнавал обществената опасност и последиците от действията си.

Предвид гореизложеното правилно районният съд е приел, че в случая се касае за три отделни престъпни деяния. Престъпното бездействие на подсъдимия Щ. касае личността на три отделни личности – трите му деца, конституирани като частни обвинители, поради което и с оглед забраната, визирана в чл. 26, ал. 6 от НК, са извършени три престъпления.

Във връзка с изложените правни съображения относно обективна и субективна съставомерност на поведението на подсъдимия Щ. по възведените му с обвинителния акт деяния, не могат да бъдат споделени възраженията на защитата в тази насока. Следва да се отбележи, че същите доводи са изложени и пред първата инстанция, която ги е обсъдила подробно в мотивите към присъдата и ги и отхвърлила като неоснователни. Съображенията на районния съд напълно се споделят от настоящата инстанция. В този ред на мисли неоснователни се явяват доводите на защитата относно липса на съдействие от страна на свидетелката Х. за изпълнение на алиментното задължение от страна на подсъдимия Щ.. Законният представител на частните обвинители е категоричен в показанията си, че непосредствено след влизане в сила на решението за прекратяване на брака, с което Щ. е

осъден да заплаща издръжка в размер на 100 лева за всяко от децата, тя му е предоставила банкова сметка. В подкрепа на изложеното от нея е копие от електронен имейл, в който се съдържа информация за конкретна банкова сметка. Обстоятелството, че липсва обратна разписка за получаване на съобщението от подсъдимия не опровергава съобщеното от свидетелката. Що се касае до изложените в допълненията възражения, че подсъдимият отричал да е получавал подобна информация или съдействие от законния представител, въззивният съд констатира, че подсъдимият Щ. в хода на съдебното производство не се е възползвал от правото си на лично участие и от възможността да дава обяснения. Поради това заявеното от него в хода на досъдебното производство не може да бъде използвано при формиране на вътрешното убеждение от страна на решаващите инстанции. С оглед събрания и проверен доказателствен материал въззивният съд счита, че правилно СРС се е доверил изцяло на показанията на Х., от които се установява, че същата е оказвала необходимото съдействие на подсъдимия както за упражняване на правата му на лични отношения с децата, така и касателно изпълнението на алиментното му задължение, поради което изложените възражения на защитата следва да се разглеждат като неоснователни.

На следващо място, не могат да бъдат възприети доводите на защитата относно обективна невъзможност на подсъдимия Щ. поради наличието на множество банкови запори и образувани изпълнителни производства да заплаща издръжката, на която е осъден. Правилно СРС е отчел обстоятелството, че подсъдимият Щ. е пълнолетен и работоспособен, а задължението е парично такова, поради което липсата на средства не освобождава кредитора от плащане, позовавайки се и на чл. 143, ал. 2 от СК, съгласно който родителите дължат издръжка на непълнолетните си деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. В конкретния случай въззивният съд съобрази и задължителната практика, обективирана в ППВС № 5 от 1970 г., съгласно което Постановление задължението за изплащане на издръжка не се погасява завинаги при наличие на обективна невъзможност за неговото изпълнение от страна на длъжника, а временно съответно докато е налице подобна обективна невъзможност. Такава обективна невъзможност според Постановлението е например ефективното лишаване от свобода, през който период от време длъжникът е обективно възпрепятстван да получава доходи, респективно навременно да изпълнява задължението си. В конкретния случай въззивният съд счита, че наличието на изпълнителни производства и банкови запори не формират подобна обективна невъзможност, която да възпрепятства подсъдимия Щ. да заплаща издръжка за своите низходящи. Наличието и на други задължения през инкриминирания период, за които е образувано изпълнително производство, не освобождават неизправния длъжник от задължението му да изплаща издръжка. Подобно разбиране противоречи на интересите на децата, възприемането на което би пренебрегнало техните нужди и би довело до накърняване на техните права. Наличието на материални затруднения, разгледани съвкупно с обстоятелството, че подсъдимият е работоспособен и е бил трудово ангажиран през инкриминирания период съгласно справка от ТД на НАП, води до извод за липса на такава обективна невъзможност за изплащане на алиментното му задължение спрямо низходящите му, каквато се твърди от защитата, поради което образуваните изпълнителни производства и изпълняваните в тях принудителни способи за удовлетворяване на кредиторите на подсъдимия не погасяват алиментното задължение спрямо частните обвинители, нито изключват наказателната отговорност.

Въззивният съд не споделя и изложените в допълнението към въззивната жалба възражения, че подсъдимият Щ. с оглед подписаното споразумение, нотариално заверено на 30.06.2016 г. не е съзнавал какво е дължимото му поведение, респективно че е дължал издръжка на децата си. Съгласно чл. 14, ал. 1 от НК незнанието на фактически обстоятелства, които принадлежат към състава на престъплението, изключва умисъла към него. Единствено грешка относно фактите, относими към състава на престъплението, но не и незнанието или грешка относно българското законодателство, представлява изключващо

вината обстоятелства. В процесния случай правнорелевантните факти към състава на чл. 183, ал. 1 от НК касаят знание относно съдебно решение, с което деецът е осъден да изплаща издръжка, лицата спрямо, които се дължи същата, размера на задължението; датата, на която решението е влязло в сила, както и обстоятелството, че задължението не е изпълнявано. Подсъдимият е осъзнавал всички посочени факти, т.е. същите са намерили отражение в неговото съзнание, доколкото той лично е присъствал в откритото съдебно заседание, в което публично е обявено решението на районния съд относно прекратяването на брака му със свидетелката Х., родителските права и дължимата издръжка. Обстоятелства, променящи или погасяващи алиментното задължение също са относими към съставомерността на деянието. В конкретния случай обаче сключеното споразумение между подсъдимия Щ. и свидетелката Х., по силата на което се твърди, че последната да се е отказала от правото на издръжка, няма правни последици, т.е. не погасява задължението на подсъдимия Щ. да изплаща издръжка на низходящите си. Правилно районният съд се е позовал на чл. 147 от СК, съгласно който отказът от издръжка за бъдеще време е нищожен. В допълнение към изложеното от СРС следва да се отбележи, че обективизираното волеизявление лично от страна на свидетелката Х., с което тя твърди, че се отказва от издръжка на децата си, не може да породи правни последици, тъй като тя не е титуляр на посоченото право. Носители на правото на издръжка са низходящите на подсъдимия – М., П. и Б. Щ.и, поради което волеизявлението направено от свидетелката Х. в лично качество няма обвързващо действие. Посочените изводи не се променят и от факта на нотариална заверка на споразумението, която междувпрочем касае единствено подписа на подсъдимия Щ.. Горепосоченото води до обосноваване и законосъобразност на изводите на районния съд, че визирият от защитата отказ от право на издръжка не е породил правни последици, а грешката относно законосъобразността му, респективно незнанието на закона не е обстоятелство изключващо вината на подсъдимия Щ.. Ето защо, въззивният съд не споделя възраженията на защитата касателно липса на субективна съставомерност на деянията, за които подсъдимият Щ. е признат за виновен.

Въззивната инстанция изразява съгласие с първата и относно установените смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, отчетени при индивидуализацията на наказанието. Първоинстанционният съд правилно е преценил всички обстоятелства относими към определяне на наказанието. Подсъдимият Щ. е с чисто съдебно минало, като липсват данни за други престъпни посегателства, а деянията, за които е предаден на съд, не са тежки умишлени такива, макар и да накърняват законните интереси на негови низходящи. Правилно районният съд е преценил, че въпреки значителния период на престъпно бездействие от негова страна, той се явява личност с ниска обществена опасност. Въззивният съд не констатира допълнителни индивидуализиращи обстоятелства, като намаляването на съставомерния периода на престъпното бездействие не води до промяна в размера на наказателната санкция, доколкото същият остава значително дълъг.

Предвид обществена опасност на деянието и тази на дееца, разгледани съвкупно със смекчаващите и отегчаващи обстоятелства правилно районният съд измежду двете алтернативно предвидени наказания в санкцията на чл. 183, ал. 1 от НК е избрал по-лекото такова. Наказанието „пробация“, включващо двете пробационни мерки – задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност на явяване и подписване два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител се явява съответно на обществената опасност на деянието и на личната такова на подсъдимия Щ.. Касателно срока на наложената санкция правилно районният съд е определил същия в размер на 11 месеца по отношение престъплението, извършено спрямо частния обвинител М. Щ.а, и в размер на 1 година и 6 месеца за деянието спрямо частните обвинители Б. и П. Щ.и, изхождайки от периода на престъпното бездействие спрямо всяко едно от децата. Така определените наказания въззивният съд намира за справедливи и от характер да постигнат предвидените в чл. 36 от НК цели.

Неоснователни се явяват възраженията на защитата касателно влошаване на положението на подсъдимия с изменение на присъдата касателно вида и размера на наказанието. На първо място, както правилно е посочил районният съд наложеното спрямо подсъдимия Щ. наказание е изпълнимо и на територията на Република Гърция по реда на Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационни мерки и алтернативни санкции. Обстоятелството, че подсъдимият Щ. пребивава извън територията на Република България не е основание за влошаване на процесуалното му положение, като се му се наложи по-тежко наказание, каквото се явява „лишаването от свобода“. В допълнение на изложеното искания размер от защитата, а именно 1 месец лишаване от свобода, се явява и незаконосъобразен, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 39, ал. 1 от НК минималният размер на наказанието „лишаване от свобода“ е 3 месеца. Предвид горното въззивният съд намира възражението касателно вида и размера на наказанието за неоснователно, тъй като именно наказанието „пробация“ се явява справедливо и съответно на обществената опасност на деянието и дееца.

С оглед обстоятелството, че деянията са осъществени при условията на съвкупност, законосъобразно първата инстанция е приложила чл. 23, ал. 1 от НК, като е определила едно общо най-тежко наказание „пробация“, включващо двете пробационни мерки – задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност на явяване и подписване два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 1 година и 6 месеца.

Предвид крайния изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК, законосъобразно направените по делото разноси са възложени в тежест на подсъдимия Щ..

Въз основа на изложеното и при извършената на основание чл.314, ал.1, вр. чл.313 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна. Налице са предпоставки за изменение на присъдата касателно съставомерния период на бездействие и свързаните с него неизплатени месечни задължения. В останалата част присъдата е обоснована, законосъобразна и справедлива, поради което следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран Софийският градски съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда от 30.03.2022 г. по н.о.х.д. № 5172/2020 г. по описа на СРС, 111-ти състав в ЧАСТТА на периода на деянието за неплащане на издръжка на свой низходящ М. К. Щ.а, ЕГН *****, като признава подсъдимия К. П. Щ., със снета по делото самоличност, за невиновен да не е изпълнил задължението за изплащане на издръжка на М. К. Щ.а за периода 01.08.2015 г. до 30.09.2015 г. в размер на две месечни вноски на обща стойност 200 лева, като го ОПРАВДАВА в посочената част.

ИЗМЕНЯ присъдата в ЧАСТТА на периода на деянието за неплащане на издръжка на свой низходящ П. К. Щ., ЕГН *****, като признава подсъдимия К. П. Щ., със снета по делото самоличност, за невиновен да не е изпълнил задължението за изплащане на издръжка на П. К. Щ. за периода 01.08.2015 г. до 30.09.2015 г. в размер на две месечни вноски на обща стойност 200 лева, като го ОПРАВДАВА в посочената част.

ИЗМЕНЯ присъдата в ЧАСТТА на периода на деянието за неплащане на издръжка

на свой низходящ Б. К. Щ., ЕГН *****, като признава подсъдимия К. П. Щ., със снета по делото самоличност, за невиновен да не е изпълнил задължението за изплащане на издръжка на Б. К. Щ. за периода 01.08.2015 г. до 30.09.2015 г. в размер на две месечни вноски на обща стойност 200 лева, като го ОПРАВДАВА в посочената част.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____